

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
22. november 1990*

I sag T-162/89,

Michèle Mommer, tidligere hjælpeansat ved Europa-Parlamentet, bosat i Bruxelles, ved advokat Christian Georges, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Victor Elvinger, 4, rue Tony-Neuman,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk rådgiver Jorge Campinos og kontorchef Manfred Peter, som befuldmægtigede, bistået af advokat Hugo Vandenberghe, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

angående et krav om betaling af honorarer og udgifter i forbindelse med tjenesterejse,

har

RETTEEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne D. A. O. Edward og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af skriftvekslingen og efter mundtlig forhandling den 4. oktober 1990,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Sagens baggrund

- 1 Sagsøgeren, som er uddannet journalist, og som besidder femten års faglig erfaring, har arbejdet for Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«) i Bruxelles som hjælpeansat ved Det Europæiske Folkepartis Gruppe på følgende vilkår:
 - 26. oktober 1987 — 30. april 1988: kontrakt med Generalsekretariatet som vikar
 - 1. maj — 9. juli 1988 og 25. juli 1988 — 30. april 1989: kontrakt med henblik på at bistå Det Europæiske Folkepartis Gruppe
 - 1. maj — 30. juni 1989: kontrakt med Generalsekretariatet som vikar.
- 2 Ansættelseskontrakten blev indgået mellem sagsøgeren og A. Baldanza, konstitueret direktør for Parlamentets Personaleafdeling, og fastsatte bl. a., at sagsøgerens månedlige bruttoløn udgjorde 73 648 BFR, svarende til en indplacering i kategori C, gruppe VI, løntrin 2.
- 3 Sagsøgeren har påstået, at for at udligne misforholdet mellem på den ene side hendes kvalifikationer, der svarede til en indplacering i kategori A, og det betydelige ansvar, der var forbundet med hendes arbejde, og på den anden side hendes løn, havde hun indgået aftale med formanden for Det Europæiske Folkepartis Gruppe om, at hun foruden sin månedsløn skulle oppebære et honorar på 25 000 BFR.
- 4 Sagsøgeren tilstillede den 14. februar 1989 Det Europæiske Folkepartis Gruppe en regning på 230 000 BFR, hvoraf der skulle fratrækkes 173 000 BFR, der var udbetalt forskudsvis.

- 5 Generalsekretæren for Det Europæiske Folkepartis Gruppe svarede ved skrivelse af 2. juni 1989, at bortset fra sagsøgerens kontrakt som hjælpeansat, havde gruppen ikke på noget tidspunkt indgået nogen kontrakt med hende, hvorfor han anså sagsøgerens regning for genstandsløs.

- 6 Ved skrivelse af 14. juni 1989 indbragte sagsøgeren en klage over denne afgørelse til Parlamentets Direktorat for Personale i medfør af artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«). Hun anførte heri, at de 230 000 BFR i skrivelsen af 14. februar 1989 udgjorde en berigtigelse af den løn, der var aftalt mellem hende og nævnte gruppe, og skulle finansieres over budgettet for gruppens fælles oplysningskampagner.

- 7 Skrivelsen forblev ubesvaret.

Retsforhandlinger

- 8 På denne baggrund anlagde sagsøgeren ved stævning, indgivet til Rettens Justitskontor den 4. december 1989, denne sag, som efter stævningens ordlyd er anlagt mod generalsekretæren for Det Europæiske Folkepartis Gruppe ved Europa-Parlamentet; sagsøgeren kræver et beløb på 76 708 BFR med tillæg af renter, som udgør restbeløbet ifølge nævnte regning, plus udgifter i forbindelse med tjenesterejser på i alt 46 288 BFR, alt med fradrag af allerede udbetalte 199 580 BFR. I henhold til Domstolens praksis blev stævningen i Rettens Justitskontor registreret som et søgsmål anlagt mod Europa-Parlamentet.

- 9 Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

- 10 Den mundtlige forhandling fandt sted den 4. oktober 1990. Parternes repræsentanter afgav indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten.
- 11 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Det Europæiske Folkepartis Gruppe dømmes til at betale sagsøgeren 76 708 BFR med procesrenter samt til at afholde sagens omkostninger.
- 12 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:
- Afvisning, subsidiært frifindelse.
 - Spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres efter gældende bestemmelser.
- 13 Sagsøgeren har i replikken desuden nedlagt følgende påstande:
- Det fastslås, at sagsøgte, generalsekretæren for Det Europæiske Folkepartis Gruppe, ikke har indgivet svarskrift.
 - Søgsmålet fremmes til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.

Formaliteten

- 14 Sagsøgte, Europa-Parlamentet, har påstået sagen, anlagt mod generalsekretæren for Det Europæiske Folkepartis Gruppe, afvist. Sagsøgte har anført, at der kun kan anlægges sag til prøvelse af Parlamentets kontraktmæssige forpligtelse over for en hjælpeansat, såfremt forpligtelsen enten er påtaget af Parlamentet selv, hvilket

ikke er tilfældet i denne sag, eller en person, som Parlamentet har udstyret med en fuldmagt. Sagsøgte har på denne baggrund gjort gældende, at sagen mod generalsekretæren for Det Europæiske Folkepartis Gruppe må afvises, idet sidstnævnte ikke var udstyret med fuldmagt til at indgå aftaler på Parlamentets vegne om en supplerende løn til sagsøgeren.

- 15 Sagsøgeren har anført, at selv om ansættelseskontrakten var indgået med Parlamentet, indeholdt den dog en klausul om, at udgifterne i forbindelse med hans ansættelse skulle betales af Det Europæiske Folkepartis Gruppe. Ifølge sagsøgeren havde gruppens generalsekretær, der i denne egenskab havde retsevne, ikke optrådt som Parlamentets befuldmægtigede, men som en person, der havde selvstændig kontraktshabitet. Da aftalen om hendes supplerende løn havde forbindelse med hendes ansættelseskontrakt, finder sagsøgeren, at hun med føje har anlagt sag ved Retten, som i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 1, i tvister, der angår pengebeløb, har fuld prøvelsesret.
- 16 På et spørgsmål stillet af Retten under den mundtlige forhandling har sagsøgerens repræsentant fastholdt, at det var generalsekretæren for Det Europæiske Folkepartis Gruppe, hun krævede dømt.
- 17 Ved afgørelsen af sagens formalitet er følgende bestemmelser relevante:
- EØF-Traktatens artikel 179: »Domstolen har kompetence til at afgøre alle tvister mellem Fællesskabet og dets ansatte med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i vedtægten for dets tjenestemænd, eller som fremgår af de ansættelsesvilkår, der gælder for dets øvrige ansatte«.
 - Vedtægtens artikel 91, stk. 1: »De Europæiske Fællesskabers Domstol kan afgøre enhver tvist mellem Fællesskaberne og en af de af denne vedtægt omfattede personer om lovligheden af en akt, der indeholder et klagepunkt imod denne person efter artikel 90, stk. 2. I tvister, hvori der indgår pengebeløb, har Domstolen fuld prøvelsesret«.

- Vedtægtens artikel 2, første afsnit: »Hver institution bestemmer hvilke myndigheder, der inden for dens område skal udøve de beføjelser, som ifølge denne vedtægt tilkommer ansættelsesmyndigheden«.
- Artikel 3, stk. 1, i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om Oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans: »Retten udøver, i Første Instans, de beføjelser, der er tillagt Domstolen i henhold til Traktaten om Oprettelse af Fællesskaberne og de retsakter, der er udstedt til disses gennemførelse:
- a) i tvister mellem Fællesskaberne og disses ansatte som omhandlet i EØF-Traktatens artikel 179 og Euratom-Traktatens artikel 152...«.
- 18 Som Domstolen har fastslået i adskillige domme (jf. dommene af 19. marts 1964, Schmitz mod EØF, sag 18/63, Sml. 1954-1964, s. 463; af 1. juli 1964, Degreef mod Kommissionen, sag 80/63, Sml. 1954-1964, s. 507; af 1. juli 1964, Huber mod Kommissionen, sag 78/63, Sml. 1954-1964, s. 503; af 1. juli 1964, Pistoij mod Kommissionen, sag 26/63, Sml. 1954-1964, s. 499; af 17. december 1964, Boursin mod Den Høje Myndighed for Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, sag 102/63, Sml. 1954-1964, s. 561; af 7. april 1965, Müller mod Rådet for EØF og Rådet for EKSF, sag 28/64, Sml. 1965-1968, s. 49; af 17. juni 1965, Müller mod Rådet for EØF, Rådet for Euratom og Det Særlige Ministerråd for EKSF, sag 43/64, Sml. 1965-1968, s. 65; af 10. juni 1987, Gavanas mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Rådet, sag 307/85, Sml. s. 2435), fremgår det af de ovennævnte bestemmelser i EØF-Traktaten og i vedtægten, dels at ansættelsesmyndigheden handler på vegne af den institution, som har udpeget den, således at retsakter, der påvirker tjenestemændenes retsstilling og kan indeholde et klagepunkt imod dem, må tilregnes den institution, hvor de er ansat, dels at et eventuelt søgsmål skal anlægges mod den institution, hvorfra den retsakt, der indeholder et klagepunkt, hidrører.
- 19 Retten kan i denne sag fastslå, at sagsøgeren ikke har anlagt sag mod den institution, hun har indgået en ansættelseskontrakt med, nemlig Parlamentet, men — og sagsøgeren har fastholdt dette i sin replik og under den mundtlige forhandling — mod en anden myndighed, nemlig generalsekretæren for en politisk gruppe.
- 20 Denne kendsgerning er i sig selv tilstrækkelig til, at sagsøgerens søgsmål må afvises.

- 21 Men selv om sagen, der er anlagt af en tidligere ansat ved Parlamentet mod en politisk gruppe ved Parlamentet, kunne fremmes til realitetsbehandling, og selv om det blev godtgjort, at den sideløbende ansættelsesaftale, som sagsøgeren påstår, hun har indgået med generalsekretæren for Det Europæiske Folkepartis Gruppe, faktisk består, må sagen alligevel afvises. Det er nemlig ubestridt, at den i sagen omhandlede ansættelse ikke er sket i henhold til de ansættelsesvilkår, der i øvrigt finder anvendelse på sagsøgeren. I henhold til EØF-Traktatens artikel 179 og artikel 3, stk. 1, i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988, nævnt ovenfor, har Retten alene kompetence til at afgøre tvister mellem Fællesskabet og dets ansatte »med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i vedtægten, eller som fremgår af de ansættelsesvilkår, der gælder for sidstnævnte«. Sagsøgeren blev nemlig i henhold til ordlyden af ansættelseskontrakten ansat »på de betingelser, der er fastsat i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne«.
- 22 Heraf fremgår, at alle andre betingelser, der falder uden for anvendelsesområdet for vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, ikke omfattes af Rettens prøvelse.
- 23 Det følger af det anførte, at sagen må afvises.

Sagens omkostninger

- 24 Ifølge artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der i medfør af artikel 11, stk. 3, i Rådets ovennævnte afgørelse af 24. oktober 1988 finder tilsvarende anvendelse for Retten, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne. I medfør af nævnte procesreglements artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Sagen afvises.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

Schintgen

Edward

García-Valdecasas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. november 1990.

H. Jung
Justitssekretær

R. Schintgen
Afdelingsformand